

vendt sig til en Sagfører, ikke fordi det er min Mening, at Sagføreren skulde fravaade Forlig eller gjøre Noget for, at saadant ikke kom i Stand, men det er jo naturligt, at, naar en Part har faaet Instruxer fra Sagføreren, møder han ikke fuldstændig fri i Kommissionen, men handler stadig under Indtrykket af de Instruxer, Sagføreren har givet ham, og som han frygter for at overtræde. Jeg tror saaledes, at efter den Udvi-ling, Sagen har taget, vilde Kommissionen i mange Tilfælde være bedre tjent med at faae Sagføreren frem og forhandle med ham end med Parten, som i mange Tilfælde ikke turde overtræde de Instruxer, Sagføreren havde givet ham. Det, som jeg finder godt ved denne Lov, er nemlig det, at den bringer os bort fra den urimelige Formalitetsprocedure, der har udviklet sig paa Grund af den efter min Formening urigtige Fortolkning af Forligslovgivningen. Bestemmelsen i § 4 anser jeg for overordentlig gavnlig, og jeg tror, den vil bringe Forligslovgivningen tilbage til den Tanke, som Lovgiveren oprindeligt har havt, nemlig denne, at Parterne — uden at søge retsdyndig Bistand — kunne faae deres Sag afgjort i Mindelighed. — § 5 i Lovforslaget, maa jeg tilstaa, er en Paragraf, som jeg for mit personlige Vedkommende ikke sætter videre Pris paa. Jeg maa i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at saaledes som Praxis er her i Kjøbenhavn, bliver det aldrig negtet nogen Sagførers Kontorbetjent at møde ved Forligskommissionen, naar det kun ikke er hans autoriserede Fuldmægtig, og da Sagførerne i Reglen have Andet at tage vare, end at møde oppe i Forligskommissionen eller Gjælds Kommissionen, saa er det Forbud, der indeholdes mod, at Prokuratorer møde personlig under Forligsmæglingen, ikke meget byrdefuldt og generende for Sagførerne. Jeg maa derhos sige, at jeg finder, at det er lidt spændende ligeoverfor de øvrige Sagførere her i Landet og er, om jeg saa maa udtrykke mig, at gjøre dem til en anden Klasse end Sagførerne i Kjøbenhavn, og faste en Stygge paa dem, at mene, at de ikke lige saa vel som Sagførerne i Kjøbenhavn kunne betros at møde i Forligskommissionen. Skulde der ske nogen Forandring med Hensyn til Kjøbenhavn og Landet, mener jeg, den maatte gaa i en anden Retning, og det er med Hensyn til Forpligtelsen til at give personligt Møde. Jeg mener nemlig, at det i ethvert Tilfælde, hvor selve Mæglingen egentlig maa erkjendes for at være en Formalitet, vil være til liden Nytte, at Parterne møde per-

sonlig. Ligesaa vist som jeg erkjender, at det kan være vigtigt, at Parterne møde personligt, naar en virkelig Mægling finder Sted, ligesaa vist mener jeg, at det ikke er til Nytte, naar ingen Mægling faktisk kan finde Sted, og det kan der umulig her i Kjøbenhavn, hvor der, saavidt jeg veed, i Reglen er ansat 6 à 8 Sager til hver halve Time. Under saadanne Forhold er det umuligt for Forligskommissionen at foretage nogen indtrængende Mægling, og derfor tror jeg, at hvis man overhovedet skulde gjøre nogen Forandring paa dette Gebet, vilde det Hensigtsmæssigste og Fornuftigste være at fritage Parterne i Kjøbenhavn for personligt Møde, thi derved vilde man skaffe en Lettelse. — Ved at tillade Sagførerne at møde personlig under Forligsprøven, tror jeg ikke, man skaffer Lettelse i nogen Henseende, idet Sagførerne i Virkeligheden aldrig vilde benytte denne Ret, og Retten til at sende deres Kontorbetjente udøve de faktisk for Diebliftet. Saa vidt mig bekendt, har man heller ikke noget Andet, som forbyder dette, end en Rancellistfrivelse af 1798, og det er dog meget tvivlsomt, hvorvidt en Rancellistfrivelse kan tillægges Lovskraft. Som sagt, det, hvorfor jeg ønsker Sagen fremmet, er navnlig Bestemmelsen i § 4, for at vi endelig engang kunne faae ihjelslaaet den efter min Mening meningsløse Procedure, der i mange Sager finder Sted om det Spørgsmaal, hvorvidt man under Proceduren er gaaet udenfor Klagen, en Procedure, som kun sigter til at trænere, besværliggjøre og bekosteliggjøre Sagerne.

Lh. Nielsen: Jeg kan ikke være enig med den høitagtede Justitsminister i, at det ikke skulde være den bestaaende Lovs Mening, at der skal angives Grunde for Udeblivelsen. Den høitagtede Minister kan maaste til en vis Grad have Ret, naar det betones, at Retten ikke skal underjøre det; men der staar udtrykkelig i den af mig udhævede Bestemmelse, at naar den Paagjældende udebliver, skal han bestemt opgive den Marsag, som nødte ham til at sende en Anden paa sine Vegne. For hvem skal han opgive den Marsag? Jeg maa mene for Forligskommissionen, og det er det, der skulde have været indskræpet fra Først af af Ministeriet, at Forligskommissionerne i saa Henseende opfyldte den Forpligtelse, som Lovgivningen stiller til dem. Paa anden Maade tror jeg ikke, at denne Lovbestemmelse kan forstaaes, og jeg har udtrykkelig udhævet, at i saa Henseende skete Loven ikke Fyldest. — Fremdeles vil jeg dog gjøre opmærksom